

naar Forholdet var frit, ikke vilde komme ind. Det er en ganske anden Maade at betragte Sagen paa, og det er slet ikke usandsynligt, og efter de Undersøgelser, som ved andre Leiligheder ere anstillede, har jeg endog temmelig stor Forventning om, at, om denne Indretning end ikke vil fuldstændigt dække den tidligere Underballance, som den var ved Enkekassen, saa vil denne idetmindste derved gaae ind. Men, da jeg ikke kan fordre, at man i den Henseende ubetinget skal stole paa, hvad jeg her siger, saa vil jeg tilføie Noget, som jeg troer kan tjene Thinget til Beroligelse, naar det efter min Opfordring stemmer imod dette Forslag, og det er, at, naar Forholdet bliver ordnet saaledes, som det er foreslaaet i Lovudkastet, saa vil Folgen deraf være, at man bestandigt vil kunne have Kundskab om, hvorledes denne Sag forholder sig, thi ved Livrentes og Forsørgelsesanstalten vil den hele Sag hvert Aar underkastes en Opgjørelse, og denne Opgjørelse kommer til Publicums Kundskab, da den bekendtgjøres igjennem Trykken. Der er altsaa Intet til Hinder for, at man kan komme paa det Nene med, hvorledes det forholder sig hermed. Først naar det er skeet, vil man nemlig ved Sammenligning mellem de Resultater, som de pligtige Indskud og de frivillige Indskud give, faae en Overbeviisning, om der virkelig er Noget, som er til Ugunst for de pligtige Indskud. Skulde man komme til den Erkjendelse, saa vil det blive en Gjenstand for Overveielse, hvilke Forholdsregler der ville være at træffe, for at det ikke skal blive til Tab for Finantskassen. Og, først naar dette er Tilfældet, vil det kunne skee, men ikke nu, i Genhold til det fremsatte Forslag.

Frolund; Ja, det Hele, som jeg har kunnet faae ud af den sidste ærede Rigsdagsmands Tale, var det, at det kunde gjerne være muligt, at det ikke vilde blive nogen Udgift for Statskassen, men han vidste det dog

ikke; og dette kan jo dog slet ikke være noget Beviis mod hvad jeg har sagt. Embedsmand bliver man dog nok i Reglen først, naar man er omtrent 30 Aar, og jeg veed ikke, om den Betragtningssmaade er rigtig, at, naar man først har naaet den Alder, saa viser det sig, at Folk i Reglen ogsaa blive noget gamle. Iøvrigt troer jeg, at den ærede Rigsdagsmands Bemærkninger i og for sig betyde saameget desmindre, som han fremfor nogen Anden her i Salen maa være istand til at bevise, at dette ikke vil være noget Tillæg til Budgettet, og at det altsaa ikke vil kaste forøgede Udgifter over paa Staten, og dersom han ikke med bestemte Facta, hvortil han ifølge sin Stilling maa være opfordret, godtgjør det, saa troer jeg, at min Paastand endnu maa staae ved Magt.

Grundtvig: Jeg kunde heller ikke ved meget opmærksomt at høre paa den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn opdage Andet, end at han meente, at det Tab, som Finantskassen kunde have ligeoverfor Livrenteselskabet, ialtsald ikke kunde blive værre end det, den havde havt ligeoverfor den almindelige Enkekasse, og deri troer jeg vist han har Ret, saameget mere, som jo Finantskassen tilsidst, da Enkekassen spillede Bankerot, maatte overtage det Hele; men derfor skulde jeg dog mene, at det aldrig bliver flogt, paa den ene Side at udøve en saadan Tvang over Embedsmændene, hvorved de kunne nødes til at sulte, medens de leve, for at, dersom de skulde efterlade sig en Kone, hun da kan faae Noget at spise, og paa den anden Side for at gjennemføre en saadan Tvangsforholdsregel at udsætte Statskassen, for et ikke blot rimeligt, men endog sikkert Tilskud til den Forsørgelseskasse, der naturligviis ikke kan modtage Indskud fra Embedsmand under andre Vilkaar end fra Andre; og derfor skal jeg naturligviis stemme imod ethvert did sigtende Forslag.